

Prolog

Stála jsem na ulici v Mnichově. Bylo sychravo. Právě jsem vyšla ze stanice metra a prohlížela si prostředí kolem sebe. Vystoupila jsem správně? Napravo se mi naskýtal pohled na nádherný barokní kostel, možná dokonce i katedrálu. Zhluboka jsem se nadechla. Vítr byl chladný. Měla jsem na sobě jen krátké pouzdrové šaty a ne moc teplý kabát. Ale zima mi nebyla. Sníh. Teprve teď jsem zpozorovala, že začíná sněžit.

Musím jít dál. Musím najít hotel, kde mám mít za pár minut pracovní pohovor. Nesmím přijít pozdě.

Zamířila jsem k hlavní ulici a doufala, že je to přesně ta ulice, na které se nachází můj cíl. Jak jsem kráčela, probíhaly mi hlavou myšlenky na události, které zapříčinily to, proč jsem tady. V Mnichově. Uprostřed zimy. A úplně sama.

Část první: Jak to všechno začalo

1. Výlet do Curychu

Byl začátek října a můj vztah s přítelem v troskách. On pracoval od rána do večera jako zedník, hned po práci chodil do hospody a vracel se domů až v pozdních hodinách. Víkendy trávil s kamarády v hospodě. Nebo se

mnou a s kamarády v hospodě. A ještě pořád bydlel v domě svých rodičů. Pracoval pro svého otce, který mu neplatil mzdu, takže se nemohl nikdy osamostatnit. A všechnu útratu za výlety a chození ven jsem platila já.

Já jsem si v té době začala vydělávat kurzy a terapií reiki. Od návratu ze Španělska, kde jsem žila skoro pět let, jsem nemohla najít žádnou stálou práci. A to jsem aktivně hledala víc než rok. Bylo to k zbláznění. Na každém pracovním pohovoru mě čekal test z němčiny. A tím jsem samozřejmě neprošla.

Ovládala jsem španělštinu a angličtinu, ale němčinu jsem nikdy k ničemu nepotřebovala. Proto jsem na pohovorech neměla úspěch. A tak jsem chvíli pracovala v jednom hotelu na recepci, pak několik měsíců v cestovní kanceláři. Po celou dobu jsem ale byla vedená na úřadu práce a neměla žádnou oficiální pracovní smlouvu.

Němčinu jsem se učila už od základní školy. Na internetu jsem si našla test, který hodnotil mou úroveň tohoto jazyka. A vždycky jsem se dostala na úroveň B2. Jenomže při pracovních pohovorech jsem nebyla schopná konverzovat a dělala jsem spoustu gramatických chyb. Chyběla mi slovní zásoba. Takže po pohovorech v několika firmách jsem uznala, že se němčinou prostě prezentovat nemůžu.

Už několikrát mě napadlo zapsat se na jazykový kurz. Nebo dokonce studovat němčinu v zahraničí. Lákalo mě navštívit další zemi. Ráda bych nějaký čas bydlela v Rakousku, Švýcarsku nebo Německu. Švýcarsko mě lákalo ze všeho nejvíc. A právě, když jsme se touto otázkou

zabývala, stalo se něco, co mě postrčilo kupředu. Něco, co mi dalo sílu a elán tuto myšlenku realizovat.

Když jsem pracovala na recepci v hotelu, přijel k nám kluk ze Švýcarska: Alexander. Měl nádherné modré oči. Nikdy jsem takové oči neviděla. A ten jeho úsměv! Byla jsem z něj celá vedle. Ani jsem nemohla popadnout dech, když se na mě usmíval. A už vůbec jsem mu nedokázala nic říct. Takže celou dobu, co trávil v hotelu, jsme se na sebe jenom usmívali a dívali. Cítila jsem jeho pohled na sobě vždy, když jsem obsluhovala u pultu.

Alexander byl inženýr jedné švýcarské společnosti v Baselu. Řekl mi to šéf, když mi podával rezervaci s jeho jménem. Z Alexandrova pasu jsem se dočetla, že bydlí v Curychu.

Ty dny, které trávil Alexander v našem hotelu, byly jako sen. Konečně se mi vrátila chuť do života. Konečně bylo něco, na co jsem se večer před spaním těšila. Usínala jsem a snila jsem o něm. O tom, že se na sebe budeme zase usmívat, o tom, že seberu odvahu a konečně se s ním dám do řeči. O tom, že mě pozve, abych ho někdy navštívila ve Švýcarsku....bylo nádherné si to všechno představovat. Ale zároveň bylo děsivé, že jsem ztrácela veškerá pouta a pocity ke svému současnému příteli. Začínala jsem vidět čím dál jasněji, že náš vztah je u konce a je jen otázka času, kdy to oficiálně ukončíme.

Když odjel Alexander zpátky do Švýcarska, dostala jsem šílený nápad: Pojedu navštívit svou kamarádku do Curychu a pokusím se toho kluka najít. Žije přece v Curychu. Mohla bych tam na něj úplně náhodou narazit. A pak se s ním pustit do řeči. A pak s ním zajít na kafe. A

pak... Ne, to je bláznovství. Zase jsem pustila uzdu své fantazii. Jak bych ho tam asi tak našla?

Zadávala jsem se na stránky firmy, pro kterou pracuje. Klikla jsme na odkaz „náš team“ a doufala, že tam najdu aspoň jeho jméno, když už ne fotku. Snažila jsem se najít jakoukoliv zmínku o mém princí. Ale marně. Žádné jméno, žádný email, žádné telefonní číslo. Jenom adresa firmy v Baselu. A to mi bylo na nic. Byla jsem zoufalá. Bylo jasné, že můj plán nevyjde. A že já už Alexandra nikdy neuvidím. Ale i tak mi to přišlo jako dobrý nápad navštívit svou kamarádku ve Švýcarsku a ujasnit si plán na další měsíce.

Paloma – tak se jmenovala moje kamarádka, která bydlela v Curychu. Zнала jsem ji ze Španělska, pracovaly jsme spolu několik měsíců u jedné firmy, která pronajímala auta. Ona byla původem z Peru, ale přes internetovou seznamku si našla přítele ze Švýcarska. Chvíli si dopisovali, pak spolu jeli několikrát na dovolenou a po několika letech vztahu na dálku se vzali. Teď spolu bydlí v Curychu.

Nezmiňovala jsem se Palomě o důvodu své návštěvy. Jen jsem jí psala, že bych jí ráda navštívila a jestli se jí to v příštích týdnech hodí. A hodilo.

Dohodly jsme se proto, že přijedu začátkem listopadu.

6. listopadu jsem přistála na letišti v Curychu. Tam mě vyzvedla Paloma a společně jsme se vydaly k ní domů. Paloma připravila čaj a přinesla sušenky. A jak jsme tak seděly v obývacím pokoji a povídaly si o všem možném, konečně jsem se jí zmínila o tom, proč jsem do Curychu vlastně přijela. Povídala jsem jí o tom, že chci prožít další dobrodružství. O tom, že jsem se setkala s jedním úžasně

sympatickým klukem a doufám, že ho tu najdu. A hlavně o tom, že bych si tu chtěla najít práci a učit se německy.

Paloma mě se zájmem poslouchala a snažila se mi pomoci ve všech směrech. Dokonce jsme našly Alexandrův profil na *Facebooku*. Měl tam krásnou fotku! Ale nepřihlásil se tam už přes čtyři roky. Takže by stejně nemělo smysl kontaktovat ho touto cestou.

Na druhý den jsme šly s Palomou na procházku do města. Curych je krásné město. Protéká jím řeka *Limmat*, která ústí do obrovského jezera. To se jmenuje podle Curychu: *Zurichsee*. Společně s Palomou jsme navštívily historické centrum města a navečer si šly sednout k jezeru. Bylo chladno, ale mně čerstvý vzduch z hor nevadil. Spíš naopak. Pomáhal mi pročistit si hlavu a uvědomit si, co vlastně v životě chci. Chci strávit celý život u nás na vesnici? Možná kdyby bylo s kým..., ale se svým současným přítelem určitě ne. Neumím si představit mít s ním rodinu. A kde bychom vůbec bydleli? U jeho rodičů? U mých rodičů? Bylo to tak strašně nereálné. Mnohem reálnější mi připadalo, že budu žít ve Švýcarsku.

Na procházce městem dostala Paloma nápad, že bych mohla zkusit poslat žádost o místo do společnosti, ve které začne ona od ledna pracovat. Jednalo se o jednu leteckou společnost, která zahajovala provoz na německých a švýcarských letištích. Nutně hledali letušky. Když jsme se s Palomou vrátily domů, našly jsme si stránky té společnosti a zjistily jsme, že pro Curych už nikoho nehledají. Zato ale hledají letecký personál do Mnichova.

„Mnichov je krásné město, jsem si jistá, že se ti tam bude moc líbit.“ přesvědčovala mě Paloma, když jsem jí

řekla, že bych radši pracovala v Curychu. „A navíc je tam i levněji. Tady je všechno moc drahé.“

S Palomou jsme ještě ten večer vyplnily registrační formulář a poslaly všechny potřebné podklady k tomu, abych se mohla zaregistrovat jako zájemkyně o práci. Po dokončení registrace mi přišel e-mail s tím, že mě budou v následujících dnech kontaktovat, aby mi sdělili, zda postoupím k pracovnímu pohovoru nebo nikoliv. Byla jsem šťastná a nedočkavá. První krok k tomu, abych začala pracovat v cizině. Kdo ví, kam mě nakonec osud zavede?

Z Curychu jsem se vrátila šťastná a plná nových očekávání. Svého prince se mi najít nepodařilo. Zato jsem ale našla odvahu vydat se novým směrem.

A to, že jsem se vydala správným směrem, mi ukázal e-mail, který jsem v půlce listopadu dostala: pozvánka na pracovní pohovor na pozici letušky v Mnichově.

2. Benedikt

Pracovní pohovor se měl konat 1. prosince a já jsem si naplánovala, že přijedu už 29. listopadu. Chtěla jsem poznat Mnichov a strávit pár dnů v novém městě. Nepředpokládala jsem, že mě na pozici přijmou. S mojí němčinou? Budu ráda, když budu sama rozumět tomu, co po mně vlastně chtějí. Ale měl to být nový zážitek, nová zkušenost. Moc jsem se na to těšila. Paloma mi dala kontakt na svého kamaráda, který bydlel v Mnichově: Benedikt. Dohodli jsme se, že u něj můžu bydlet po celou dobu, co budu v Mnichově. Navíc mi nabídl, že mi bude dělat průvodce. Byla jsem nadšená. Poznám nové město, nové lidi, nové prostředí.

S Benediktem jsme si psali už několik týdnů před příjezdem do Mnichova. Působil moc sympatickým dojmem. Byl to dobrodruh. Procestoval část jižní Ameriky na kole. Vždy, když mohl, tak cestoval. Jezdil na snowboardu a na lyžích. Rád chodil do hor. A zajímal se o tolik dalších věcí, až to bylo neuvěřitelné. Měla jsem dojem, že jsem poznala své dvojče. Já jsem byla taky taková. Chvilí jsem nikde neposeděla, pořád jsem musela vyvíjet další a další aktivity. Už tehdy jsem cítila, že si s Benediktem budeme rozumět.

A pak přišla cesta do Mnichova. Cestovala jsem autobusem z Prahy. Pamatuji si, že před vjezdem do Mnichova už jsem ani necítila nohy. Cesta trvala hrozně dlouho a sedadlo mě začalo tlačit do zad. Nemohla jsem najít žádnou pohodlnou pozici.

Podívala jsem se z okna. Venku už byla tma. Jediné, co bylo vidět, byla obrovská majestátná budova, která odrážela červená světla reflektorů. Stála uprostřed ničeho. A vzbuzovala velký respekt. Tenkrát jsem si pomyslela: „Páni, co to je?“ Až později jsem se dozvěděla, že je to budova Allianz Areny, kde se odehrávají zápasy *FC Bayern*.

Zpozorněla jsem. Už budeme nejspíš vjíždět do Mnichova. Ale ještě chvíli trvalo, než jsme se ocitli ve městě. Nejdřív jsme projeli kolem Olympijského parku, ve kterém se tyčily různé kreace, které vypadaly jako ze sci-fi filmu. Pak následovala obrovská fabrika Mercedesu – několika patrová budova celá ze skla. V každém patře byl vystaven jeden model auta. A úplně nahoře na budově byl symbol Mercedesu. Opravdu působivé. Usmála jsem se. Možná se mi tu bude líbit víc, než jsem si myslela. To už nám ale řidič autobusu oznamoval, že se blížíme k autobusovému nádraží a že se máme ujistit, že s sebou máme všechny věci.

Sundala jsem si batoh z horní přihrádky a nabalila do něj svůj mobil, sluchátka a zbytek svačiny. Oblékla jsem si svetr a bundu a čekala, až zastavíme na nádraží. Podle mých informací jsme měli zastavit na „*Hackerbrücke*“, což znamená v překladu název nějakého mostu. K mému překvapení jsme ale zastavili pod mostem. Takže jsem měla opravdu velký problém najít stanici metra. Byla tma a neviděla jsem žádné ukazatele.

Dokonce tam ani nebyl nikdo, kdo by mi mohl pomoci.

Na hlavní ulici jsem potkala turisty, kteří mě poslali k vlakovému nádraží. Táhla jsem se s těžkým kufrem asi

pět minut, když jsem konečně spatřila světla budovy hlavního nádraží. Ulevilo se mi. Teď už jen najít stanici metra a můžu se vydat k Benediktovi.

Na vlakovém nádraží jsem se opět ztratila, protože jsem nemohla najít příslušnou linku metra. Takže místo v 10 hodin jsem dorazila na smluvené místo až kolem půl jedenácté.

Když metro přijíždělo na zastávku, kde měl Benedikt čekat, spatřila jsem oknem nějakého pána, který se Benediktovi podobal. Seděl na lavičce a měl velice nepříjemný výraz ve tváři. Musel být hrozně našťvaný. Dostala jsem strach. „Ať to není Benedikt, ať to není Benedikt,“ prosila jsem v duchu. Vystoupila jsem z metra. Chvilí jsem se rozhlížela a pak jsem uviděla toho našťvaného pána, jak se rozzářil a vydal se směrem ke mně. Byl to Benedikt. Ale nebyl našťvaný, nýbrž unavený, jak se mi později zmínil.

Benedikt bydlel v jednom WG – to znamená *Wohngemeinschaft*: společná domácnost. Mladí lidé, kteří nemají peníze na to, aby bydleli sami v bytě, sdílejí byt s dalšími mladými lidmi. S Benediktem sdílel byt jeden kluk z Ruska a dvě dívky z Německa, zmínil se mi po cestě.

Když jsme se konečně dostali k Benediktovi do bytu, jeho spolubydlící už spali. Benedikt mi připravil chleba se sýrem a uvařil mi teplý čaj na zahřátí. Tolik pozornosti jsem ani nečekala. Byla jsem příjemně překvapená. Benedikt se se mnou snažil konverzovat. Nabídl mi, že pokud je to pro mě snazší, můžeme mluvit anglicky. To jsem ale odmítla. Anglicky jsem uměla a potřebovala jsem vylepšit svou němčinu. A teď jsem k tomu měla úžasnou příležitost.

„Co budeš zítra ráno dělat?“ ptal se mě se zájmem.

„Chci se podívat na vánoční trhy! Zítra je budou zahajovat. A na Rezidenci Bavorských králů, pokud se mi ji podaří najít.“

Benedikt se zasmál. „Dám ti mapu, s tou se neztratíš.“

Benedikt mi po večeři ukázal, kde budu spát. Moje postel stála na chodbě hned u hlavního vchodu, ale k mému štěstí hned u topení. Super, aspoň mi nebude zima, zaradovala jsem se.

„Chceš jít první do koupelny?“ nabídl mi Benedikt.

„Mně je to jedno. Klidně počkám, až budeš hotový.“

Benedikt se zasmál a zmizel ve svém pokoji, aby z něj asi o minutu později vyšel s ručníkem a pyžamem pod paží. Prošel kolem mě do koupelny. Já jsem si lehla na postel a vytáhla mobil. Uvědomila jsem si, že jsem ještě našim nenapsala, že jsem dorazila v pořádku. Ale neměla jsem heslo na wifi. Sakra. Měla jsem se Benedikta zeptat předtím, než se šel vysprchovat. Ale někde tu přece musí být router.

Rozhlédla jsem se po pokoji a vedle Benediktova pokoje jsem uviděla malou skříňku, která blikala žlutým a oranžovým světlem. Super. Teď ještě aby heslo na skříňce bylo aktuální. Podívala jsem se na název wifi, našla ji na svém mobilu a stiskla tlačítko „připojit.“ Otočila jsem skříňku a chystala se naklapat heslo...cože? Tak dlouhé heslo jsem v životě neviděla! Hromada čísel, písmen a zvláštních znaků přes dva řádky. Je to správné heslo? Trvalo mi asi pět minut, než jsem to naklapala do mobilu a potvrdila. Bylo to správné heslo. Opravdu super zabezpečení, zasmála jsem se. Vrátila jsem se do postele a

poslala našim zprávu přes Skype. „Už jsem na bytě u Benedikta. Jdu si lehnout. Zítra vám zavolám.“

Právě když jsem odeslala zprávu, vyšel z koupelny Benedikt s mokrými vlasy.

„Můžeš se připojit na wifi.“ nabídl mi, když mě viděl s mobilem v ruce.

„Už se stalo. Ale děkuji.“ usmála jsem se na něj.

Benedikt mi úsměv vrátil.

„Tak já už si jdu lehnout. Ale budu ještě chvíli vzhůru, takže kdybys něco potřebovala, klidně zaklepej na dveře.“

„Dobře, díky.“

„Máš vůbec sprchový gel a šampón? Mám tu pro tebe ručník, jestli potřebuješ.“

„Ne, já mám všechno. Moc děkuji.“

Byla jsem naprosto vytočená. Tolik pozornosti jsem opravdu nečekala.

„Tak dobrou noc.“

„Dobrou.“ odpověděla jsem mu s úsměvem.

Počkala jsem, až Benedikt zmizí v pokoji a otevřela jsem svůj kufr. Vytáhla jsem z něj sprchový gel a ručník a zamířila do koupelny. Vlasy si dnes umývat nebudu. Je pozdě a stejně nevím, jestli tu mají fén. A už se mi Benedikta otravovat nechce.

V koupelně měli sprchový kout. Zamkla jsem za sebou, svlékla si propocené oblečení a vlezla do sprchy. Bylo příjemné cítit teplou vodu na ztuhlých krčních svalech. Ještě pořád mi nedocházelo, že jsem v Mnichově. V Německu. Byla jsem nedočkavá, co mě druhý den čeká. A jestli se mi tu bude líbit.

Druhý den mi nechal Benedikt klíče od domu, na mapě mi silně vyznačil, kde bydlíme pro případ, že bych se ztratila, a popřál mi hodně zábavy při návštěvě Mnichova. On sám musel ten den do práce.

K mému překvapení se mi podařilo najít stanici metra bez potíží. Dokonce jsem i správně přestoupila, abych se dostala ke Karlovu náměstí.

Když jsem vyšla z metra, nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Nádherná vánoční výzdoba, stánky se svařeným vínem a obrovská ledová plocha, na které bruslily děti. Byla jsem nadšená!

Procházela jsem se od Karlova náměstí až k Mariánskému náměstí. Celou cestu lemovaly Vánoční trhy. Byla to nádhera! Rozhlížela jsem se nalevo a napravo, prohlížela si ručně dělané dekorace a betlémy a dýchala pravou vánoční atmosféru.

Zastavila jsem se u jednoho stánku a koupila si svažené víno s *Amarettem*. U dalšího stánku jsem si koupila *Currywurst* – buřt s kari omáčkou. Moc mi chutnal, ale bylo toho příliš. Snědla jsem jen polovinu a zbytek jsem musela vyhodit.

Dostala jsem se na Mariánské náměstí, kde se mi naskytl krásný pohled na radnici. Nádhera! Z tolika krásy se mi točila hlava. Všechno, co jsem tu až doteď viděla, bylo prostě dokonalé, nádherné, přepychové. Musí být úžasné žít v takovém městě!

Podle mapy jsem měla projít Mariánským náměstím a vydat se doleva, abych našla Rezidenci Bavorských králů. A tak jsem procházela vánočními trhy, až jsem se dostala do malé uličky plné butiků. O sto metrů dále už se mi naskýtal

pohled na budovu opery a hned nalevo od opery stál můj cíl. Byla jsem překvapená, že se tu všechno dá tak snadno najít.

Vstup do rezidence nebyl levný, ale stálo to za to. Tolik zlata a krásy na jednom místě jsem nikdy předtím neviděla. Byl to luxus! Moc se mi tam líbilo – nejraději bych tam zůstala napořád. Ale nemohla jsem. A tak jsem se na závěr dne šla projít do Anglických zahrad – největšího parku na světě. Protéká jím řeka *Isar*. A na jednom z vedlejšího toku této řeky se dá surfovat.

Po procházce jsem byla promrzlá na kost. Navíc jsem si vzala kozačky na podpatku a už mě vážně bolely nohy. Chystala jsem se proto vrátit se k Benediktovi, když mi od něj přišla zpráva – skončil v práci dřív a chtěl mi ukázat vánoční trhy na *München Freiheit*. Oh já! Nejraději bych mu to odřekla, ale bylo mi to hloupé. A tak jsem mu napsala, že tam s ním ráda zajdu a ať mi napíše stanici metra, na které se sejdeme.

Benedikt mě objal na přivítanou a hned se ptal, co jsem dnes dělala a jak se mi v Mnichově líbí.

Pověděla jsem mu svou lámavou němčinou, že je to tu krásné a snažila se vzpomenout na názvy míst, kde všude jsem byla. Benedikt se mnou měl neuvěřitelnou trpělivost. Nikdy mě nepřerušoval, když jsem mluvila. A i když nejspíš nemělo smysl to, co jsem vykládala, on to vždycky správně pochopil, protože mi na konci mého proslovu udělal resumé.

Na trzích na *München Freiheit* jsme si společně dali svařené víno, potom i něco k jídlu a pak jsme se vydali na

procházku nočním Mnichovem. Benedikt mi ukázal Národní knihovnu, ze které jsem byla doslova nadšená. Nacházela se v historické budově a i v nočních hodinách tam měli otevřeno. Prošli jsme vstupními dveřmi a vystoupali po širokých schodech, které byly lemované mramorovým zábradlím, do prvního patra. Tam byly vystaveny busty významných osobností, které žily v Mnichově. Prohlížela jsem si tapetované zdi a sochy u vchodu. Fotila jsem každý detail, na který jsem natrefila. Za skleněnými dveřmi byla moderní studovna. Pohodlná červená pohovka se táhla celým středem místnosti. A napravo byla recepce. Přes tu se dalo ale dostat jedině s platným průkazem a ten ani jeden z nás neměl. Třeba si ho jednou nechám udělat, pomyslela jsem si z legrace.

Po návštěvě knihovny jsme se vydali dál na Odeonské náměstí. Benedikt mi vyprávěl dějiny, které se týkaly Hitlera a druhé světové války, ale já jsem mu bohužel tenkrát nerozuměla. Moje němčina ještě nebyla na tolik dobrá, abych pochytila něco o historických pojmech. Ale usmívala jsem se na něj a zdvořile jsem přikyvovala všemu, co mi povídal. Stejně si musel všimnout, že mu vůbec nerozumím. Ale nevzdával to se mnou.

Leopoldovou ulicí jsme se vraceli k *München Freiheit*. Tam jsme ještě natrefili na obrovskou sochu „Kráčejícího muže“ a pak jsme se jen tak potulovali městem. Domů jsme se dostali až kolem půlnoci.

V bytě mi Benedikt opět uvařil čaj a připravil něco k jídlu. Byl moc milý. A byl opravdu moc rád, že jsem tam s ním. Povíдали jsme si ještě asi další půlhodinu, než jsme se objali na dobrou noc a on si šel lehnout do svého pokoje.

Já jsem měla mít na druhý den pracovní pohovor v jednom hotelu, který se nacházel nedaleko letiště. Snad to najdu bez problémů, pomyslela jsem si. Ještě chvíli jsem se převalovala v posteli, než se mi konečně podařilo usnout.